

ПОРІВНЯЛЬНО-ІСТОРИЧНИЙ АНАЛІЗ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА КИТАЙСЬКОЇ ЛІТЕРАТУР

Елеонора СТРИГА

*кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри германських і східних мов та методики їх навчання
Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний
університет імені К. Д. Ушинського»
вул. Старопортофранківська, 34, м. Одеса
ORCID: 0000-0003-2614-6342
eleonorastriga@gmail.com*

У статті здійснено порівняльно-історичний аналіз розвитку англійської та китайської літератур як двох самобутніх, історично тривалих і водночас типологічно зіставних культурних традицій Заходу й Сходу. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю подолання ізольованого вивчення національних літератур та розширення теоретичних засад порівняльного літературознавства в умовах глобалізації гуманітарного знання й активізації міжкультурного діалогу. Метою статті постало виявлення спільних і відмінних тенденцій еволюції англійської та китайської літератур, особливостей їх жанрово-стильового розвитку, а також визначення ролі історичних, філософських і соціокультурних чинників у формуванні художнього мислення.

У дослідженні використано порівняльно-історичний, типологічний і культурологічний методи, що дало змогу простежити ключові етапи становлення та трансформації обох літературних традицій від ранніх форм до сучасних явищ. Установлено, що англійська література еволюціонувала від усної героїчної традиції та релігійних наративів до утвердження індивідуального авторства, психологічної реалістичності й жанрової різноманітності, тоді як китайська література тривалий час зберігала канонічність, морально-дидактичну спрямованість і тісний зв'язок із філософськими системами конфуціанства, даосизму та буддизму. Водночас виявлено спільні закономірності розвитку, зокрема зміну жанрових доміант, посилення ролі прози, зростання значення соціальної проблематики та активну взаємодію літератури з суспільно-історичним контекстом.

Доведено, що порівняльний аналіз англійської та китайської літератур сприяє глибшому розумінню універсальних принципів літературного процесу, розкриває потенціал міжкультурного підходу та підтверджує ефективність компаративістики як важливого напрямку сучасних гуманітарних досліджень. Отримані результати можуть бути використані у подальших наукових розвідках з історії

світової літератури, порівняльного літературознавства та теорії міжкультурної комунікації.

Ключові слова: порівняльне літературознавство, англійська література, китайська література, історія розвитку, жанрова еволюція, міжкультурний аналіз, літературні традиції.

COMPARATIVE AND HISTORICAL ANALYSIS OF THE DEVELOPMENT OF ENGLISH AND CHINESE LITERATURES

Eleonora STRYGA

*Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Germanic and Oriental Languages
and Methods of Their Teaching,
State Institution "South Ukrainian National Pedagogical
University named after K. D. Ushynsky"
34 Staroportofrankivska Street, Odesa
ORCID: 0000-0003-2614-6342
eleonorastriga@gmail.com*

The article presents a comparative-historical analysis of the development of English and Chinese literatures as two distinctive, historically long-standing, and at the same time typologically comparable cultural traditions of the West and the East. The relevance of the study is determined by the need to overcome the isolated study of national literatures and to expand the theoretical foundations of comparative literary studies in the context of the globalization of humanities scholarship and the intensification of intercultural dialogue. The purpose of the article is to identify common and divergent trends in the evolution of English and Chinese literatures, the features of their genre and stylistic development, as well as to determine the role of historical, philosophical, and sociocultural factors in the formation of literary thinking.

The study employs comparative-historical, typological, and cultural approaches, which make it possible to trace the key stages in the formation and transformation of both literary traditions from their early forms to contemporary phenomena. It is established that English literature evolved from an oral heroic tradition and religious narratives toward the affirmation of individual authorship, psychological realism, and genre diversity, whereas Chinese literature for a long time preserved its canonical nature, moral and didactic orientation, and close connection with the philosophical systems of Confucianism, Daoism, and Buddhism. At the same time, common patterns of development are identified, including shifts in dominant genres, the growing role of prose, the increasing significance of social issues, and the active interaction between literature and the socio-historical context.

It is proved that the comparative analysis of English and Chinese literatures contributes to a deeper understanding of universal principles of the literary process,

reveals the potential of the intercultural approach, and confirms the effectiveness of comparative studies as an important field of contemporary humanities research. The results obtained may be used in further scholarly investigations in the history of world literature, comparative literary studies, and the theory of intercultural communication.

Key words: *comparative literary studies, English literature, Chinese literature, history of development, genre evolution, intercultural analysis, literary traditions.*

Постановка проблеми. У сучасному гуманітарному знанні дедалі більшої актуальності набувають порівняльні дослідження літератур різних культурних ареалів, зокрема Заходу й Сходу. Англійська та китайська літератури репрезентують дві самобутні, історично тривалі й впливові традиції, що формувалися в різних соціокультурних, філософських і мовних умовах. Водночас обидві літератури відображають загальноприйняті закономірності розвитку художнього мислення, реакцію суспільства на історичні виклики та еволюцію жанрово-стильових форм. Проблема полягає в тому, що в науковому дискурсі ці літератури здебільшого вивчаються ізольовано, у межах національних або регіональних літературних історій, тоді як їхнє зіставлення дозволяє глибше осмислити як спільні, так і відмінні риси літературного процесу.

Певна нестача порівняльно-історичних досліджень англійської та китайської літератур зумовлює фрагментарність уявлень про взаємодію культурних моделей Заходу й Сходу, а також про типологічні паралелі в розвитку тематики, образної системи та літературних напрямів. Це особливо актуально в умовах глобалізації, коли міжкультурний діалог стає невід'ємною складовою гуманітарної освіти й науки. Отже, постає необхідність порівняльного аналізу історичних процесів розвитку англійської та китайської літератур, що сприятиме розширенню теоретичних засад порівняльного літературознавства та поглибленню міжкультурного розуміння.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У сучасному літературознавстві спостерігається стійка тенденція до активізації порівняльних досліджень, спрямованих на осмислення літературних процесів у різних культурно-цивілізаційних контекстах. Особливе місце серед них посідають праці, присвячені взаємозіставленню літератур Заходу та Сходу, зокрема англійської та китайської традицій. У цьому контексті вагомим є думка Лу Сіня, який був видатним китайським письменником, мислителем, літературним теоретиком й критиком. Автор аналізує китайську класичну літературу як складову світового літературного процесу, приділяючи значну увагу історичній еволюції жанрів, поезики та філософських засад художнього мислення. Він уважав її важливою складовою світового літературного процесу, водночас наголошуючи на історичній ізольованості та обмеженості канонічними конфуціанськими нормами. У своїх літературно-критичних працях письменник підкреслював, що традиційна словесність Китаю тривалий час розвивалася поза активним міжкультурним діалогом, що стримувало оновлення жанрів, тематики й художніх засобів. За твердженням Лу Сіня,

орієнтація класичної літератури на елітарного читача та використання архаїчної мови веньянь призвели до її відчуження від реального життя суспільства. Саме тому він наполягав на необхідності критичного переосмислення літературної спадщини та переходу до розмовної мови байхуа як умови модернізації літератури та її інтеграції до світового літературного процесу. Водночас він визнавав універсальну культурну цінність китайської класики, вбачаючи в ній унікальний досвід художнього осмислення моральних, соціальних і філософських проблем. Проте критик вважав, що повноцінна участь китайської літератури у світовому літературному просторі можлива лише за умови відкритості до західних літературних впливів, активного перекладу світової класики та формування нової літературної свідомості, зорієнтованої на людину та сучасність [7]. Запропонований підхід створює методологічне підґрунтя для порівняння з іншими літературами, зокрема, англійською літературною традицією.

Водночас теоретичні засади порівняльного літературознавства ґрунтовно осмислюються у праці Девіда Дамроша, де обґрунтовується міждисциплінарний характер компаративістики та її роль у формуванні глобального літературного канону [9, с. 455–464]. Ці ідеї доповнюються концепцією Гейли Крістін Співак, яка наголошує на необхідності врахування постколоніальних і культурно-політичних чинників у порівняльному аналізі літератур [9, с. 465–485]. Таким чином, акцент переноситься з формального зіставлення текстів на глибше осмислення історичних умов їхнього виникнення.

Подальший розвиток проблематики простежується у праці Чжан Інцзінь, де пропонується нове бачення історії китайської літератури з урахуванням соціокультурних трансформацій в глобальному контексті. Автор показує, як китайські тексти впливали на світову літературу і водночас відображали культурні, соціальні та політичні зміни всередині Китаю [10]. Зіставлення цих положень із дослідженням А. Сандерса, присвяченим історії англійської літератури, дозволяє простежити типологічні паралелі в розвитку літературних напрямів і жанрових систем [8]. Саме такі студії відкривають можливості для комплексного порівняльно-історичного аналізу. Б. Гатчинсон вважає, що компаративістика існує не тільки для порівняння текстів, а й для розуміння літератур як частини культури, історії та міжнародного діалогу, відтак націлена на розуміння процесів «власної» та «чужої» літератур [6, с. 10–80].

Вагомий внесок у розроблення проблеми здійснюють і українські науковці. Так, Л. Білецький окреслює теоретичні засади порівняльного літературознавства та підкреслює його значення для осмислення світового літературного процесу [1]. Концептуальні підходи Т. Гундорової, спрямовані на аналіз літератури в координатах мовних експериментів, інтертекстуальності, символізму, модерністської поетики, семіотичних структур, ролі суб'єктивності автора, формування художньої свідомості та взаємодії тексту й читача [3]. Практичні аспекти застосування порівняльного методу у вивченні світової літератури висвітлює Н. Колошук, акцентуючи увагу на його дидактичному та науковому потенціалі [4, с. 2–3].

Відповідно до позиції В. Будного та М. Ільницького, методологія порівняльного літературознавства ґрунтується на міжкультурному аналізі та історичній взаємодії національних традицій [2]. Ю. Куліш здійснює порівняльний аналіз літературних форм, жанрів, експериментів зі стилем і мовою у вітчизняній та західній літературах, зокрема вивчає вплив глобальної культурної взаємодії на локальні літературні практики [5].

Отже, наведений опис сучасних досліджень свідчить про наявність певної теоретичної бази для порівняльного вивчення західної та східної літератур, зокрема англійської та китайської, водночас залишаючи простір для подальших комплексних історико-літературних узагальнень.

Попри наявність численних компаративних досліджень з літературознавства, недостатньо опрацьованими залишаються питання порівняльно-історичного аналізу їхнього паралельного розвитку, типологічних збігів і розбіжностей у жанровій еволюції та впливу соціокультурних чинників на формування літературних моделей Заходу й Сходу.

З огляду на це, **метою** статті постає здійснення порівняльно-історичного аналізу розвитку англійської та китайської літератур з метою виявлення спільних і відмінних тенденцій еволюції, жанрово-стильових особливостей та впливу історико-культурних чинників.

Виклад основного матеріалу. Порівняльно-історичне дослідження англійської та китайської літератур дозволяє комплексно осмислити розвиток двох самобутніх художніх традицій, які формувалися у відмінних цивілізаційних, філософських та мовних умовах, проте водночас демонструють спільні закономірності еволюції літературного мислення. Як слушно зазначає Л. Білецький, порівняльне літературознавство спрямоване не лише на фіксацію зовнішніх фактів, а на виявлення глибинних типологічних моделей, що функціонують у межах світового літературного процесу [1]. Саме тому зіставлення англійської та китайської літератур є науково виправданим і методологічно продуктивним.

Англійська література на ранніх етапах свого розвитку формувалася в межах усної традиції, тісно пов'язаної з міфологічними уявленнями, героїчним епосом і колективною історичною пам'яттю. Давньоанглійські поетичні тексти відображали воїнську етику, уявлення про честь, вірність і жертвовність, а також поступове утвердження християнських цінностей. А. Сандерс зазначає, що характерною рисою цього періоду є поєднання язичницьких мотивів із християнською символікою, що створювало синкретизм художнього мислення та жанрову своєрідність ранньої англійської літератури [8, с. 100–120]. Крім того, на ранньому етапі формувалися наративні моделі, які пізніше лягли в основу середньовічної прозової традиції.

Натомість китайська літературна традиція має значно давніше походження і від самого початку розвивалася як письмова культура, тісно пов'язана з філософськими системами конфуціанства, даосизму та буддизму. Лу Сінь наголошує, що китайська література виконувала не лише естетичну, а й морально-дидактичну функцію, формуючи нормативні моделі поведінки та мислення [7]. У той час як англійські

тексти концентрувалися на героїчній оповіді та релігійних наративах, китайські літературні твори поєднували естетичні й виховні функції, спрямовуючи читача на формування морального й культурного світогляду. Літературні твори не лише розважали, але й передавали духовну мудрість, формували моральний характер людини, соціальну відповідальність та етичні орієнтири. Через поєднання художньої образності та філософського змісту література слугувала засобом інтеграції духовних ідеалів у повсякденне життя, утверджуючи культурну самобутність і сприяючи збереженню традиційних цінностей у суспільстві.

Отже, уже на початкових етапах розвитку обох літератур спостерігаються принципові відмінності у розумінні ролі художнього слова. Якщо англійська література поступово переходить від колективної усної творчості до індивідуального авторства, то китайська традиція довгий час зберігає канонічність і орієнтацію на спадкоємність. Водночас, як зазначає Чжан Інцзінь, обидві літератури прагнуть до гармонізації індивідуального та суспільного начал, що свідчить про наявність спільних світоглядних засад художнього мислення [10].

Середньовічний період англійської літератури характеризується активною жанровою диференціацією, зумовленою як внутрішніми соціальними трансформаціями, так і зовнішніми культурними впливами. Розвиток куртуазної поезії, релігійної прози, алегоричних і дидактичних жанрів відбувався в умовах багатомовності та культурної гібридності. Взаємодія латинської, французької та англійської традицій сприяла формуванню складної ієрархічної літературної системи, у межах якої співіснували різні стилі та жанрові моделі. У китайській літературі цього періоду спостерігається розквіт класичної поезії, зокрема поезії доби династії Тан, яка поєднала філософську глибину, лаконізм образів і досконалу художню форму. Китайські літератори зазначає, що поети цього періоду досягли високого рівня естетичної узагальненості та внутрішньої гармонії [7; 10].

Порівняльний аналіз середньовічних літературних процесів засвідчує, що в обох традиціях поезія посідає провідне місце, проте її функціональне навантаження суттєво різниться. В англійській літературі поезія поступово набуває рис індивідуального самовираження, тоді як у китайській зберігає статус канонічного жанру, тісно пов'язаного з державною ідеологією та освітньою системою. Д. Дамрош наголошує, що асиметрії, що виникають, є ключовими для порівняльного літературознавства, оскільки вони дозволяють виявити глибинні типологічні закономірності розвитку літератур [9]. Крім того, поява алегоричних і моралізаторських жанрів у середньовічній Англії та паралельний розвиток китайських конфуціанських трактатів відображають різні функції літератури у суспільстві.

Ранньомодерний період стає важливим етапом трансформації обох традицій. В англійській літературі він пов'язаний із розквітом драматургії та гуманістичної прози, що відображає зростання інтересу до внутрішнього світу людини, її психологічних конфліктів і морального вибору. А. Сандерс зазначає, що творчість В. Шекспіра та його сучасників заклала основи модерного розуміння літератури як автономної художньої сфери [8, с. 84–185]. У китайській літературі цього періоду

спостерігається активний розвиток прозових жанрів, зокрема класичного роману, який поєднує історичний наратив із художньою вигадкою. Лу Сінь підкреслює, що роман стає важливим інструментом суспільної рефлексії та морального осмислення дійсності, постає знаряддям для критики традиційних моральних норм і застарілих звичаїв, соціальний і моральний дзеркальний простір, який змушує читача замислитися над реальністю, а не лише естетично насолоджуватися текстом [7]. Ці процеси демонструють поступовий перехід від поетичної домінанти до більш універсальних форм оповіді, здатних відтворювати соціальні й психологічні аспекти життя.

Відтак у межах обох традицій відбувається поступове зростання ролі прози, що свідчить про зміну функцій літератури та розширення жанрових можливостей. Г. Ч. Співак зазначає, що ці трансформації необхідно розглядати у ширшому глобальному контексті, оскільки вони відображають загальні зрушення культурної свідомості [9]. Поява нових жанрів, таких як автобіографія, романтична проза та історичний роман, засвідчує інтеграцію художньої та соціальної функцій літератури.

Особливого значення набуває порівняння модернізаційних процесів ХІХ–ХХ століть. Англійська література цього періоду розвивається в межах реалізму та модернізму, що відображає кризу традиційних цінностей і пошук нових художніх форм. Китайська література зазнає активного впливу західних моделей, що стимулює переосмислення національної традиції та формування модерної прози. Модернізація китайської літератури супроводжувалася складним діалогом між традицією та новаторством [10]. У цей час активно формуються нові літературні школи та течії, що поєднують локальне культурне надбання з інноваційними художніми прийомами.

Вагомий внесок у розвиток порівняльного аналізу здійснюють і українські науковці. Н. Колошук підкреслює методологічний потенціал порівняльного підходу, відзначаючи його значення для сучасних гуманітарних досліджень [4]. Такі дослідження дозволяють поєднувати локальні й світові літературні процеси та виявляти універсальні закономірності.

Зважаючи на вище окреслене наведемо порівняльну таблицю 1 розвитку англійської та китайської літератур за основними історичними етапами, жанрами та ключовими представниками.

Надана хронологія у співвідношенні розвитку англійської та китайської літератур засвідчує як спільні закономірності, так і суттєві відмінності їх еволюції. Обидві традиції пройшли шлях від міфологічно-епічних та поетичних форм до складних жанрів роману й постмодерної прози. Водночас китайська література характеризується безперервністю письмової традиції та тісним зв'язком із філософськими вченнями Конфуція і Лао-цзи, тоді як англійська література зазнала істотних мовних і стильових трансформацій. В обох культурах ХХ–ХХІ століття позначені жанровим розмаїттям, експериментальністю та глобалізаційними процесами. Попри різні історико-культурні умови, англійська й китайська літератури демонструють подібну динаміку ускладнення жанрової системи та розширення тематичного спектра.

**Хронологія становлення англійської та китайської літератур із
вказанням жанрових особливостей та репрезентативних авторів.**

Період	Англійська література	Китайська література
Давній період (XI–III ст. до н.е. / до XI ст.)	Усний героїчний епос «Беовульф», релігійна поезія	Поезія «Ши цзін», філософські тексти Конфуцій, Лао-цзи
Середньовіччя (III–XIV ст. / XI–XV ст.)	Лицарський роман, релігійна література, «Кентерберійські оповіді», Джеффри Чосер	Поезія доби Династія Тан (Лі Бо, Ду Фу), розвиток лірики (ши, ци)
Ранній Новий час (XIV–XVII ст.)	Ренесансна драма, Вільям Шекспір; поезія, Джон Мільтон	Драма Династія Юань; романи доби Династія Мін («Подорож на Захід», «Трицарство»).
XVIII–XIX ст.	Просвітницький і вікторіанський роман: Джонатан Свіфт, Чарльз Діккенс; реалізм, соціальна проблематика	Роман «Сон у червоному теремі» Цао Сюецінь; розвиток психологізму та сімейної прози
Початок XX ст.	Модернізм: Джеймс Джойс, Вірджинія Вулф; експериментальна проза	Рух 4 травня; становлення нової прози; Лу Сінь, Мао Дунь, Ба Цзінь
Друга половина XX ст.	Постмодерністський роман, дистопічна проза, метафікція, феміністична література, наукова фантастика: Салман Рушді, Джордж Орвелл, Маргарет Етвуд	Соціалістичний реалізм, «література шрамів», історичний роман, магічний реалізм, експериментальна проза: Мо Янь, Цзя Пінва
XXI ст.	Культурна різноманітність, жанрова гібридність, дистопічний роман, фентезі, автофікція, мігрантська проза: Джуліан Барнс, Зеді Сміт, Кадзуо Ішігуро	Глобалізація, поєднання традиції та постмодернізму, урбаністична проза, наукова фантастика: Лю Цисінь, Юй Хуа, Янь Ляньке

З огляду на проведений порівняльно-історичний аналіз англійської та китайської літератур засвідчено, що, зважаючи на відмінності у культурних і філософських засадах, обидві традиції розвивалися за подібними структурними принципами та закономірностями. Виявлення таких універсальних закономірностей є одним із ключових завдань сучасного порівняльного літературознавства. Таким чином, зіставлення англійської та китайської літератур відкриває широкі перспективи для подальших міжкультурних і міждисциплінарних досліджень, сприяє формуванню нових методологічних підходів і поглибленню глобального розуміння літературного процесу.

Як бачимо, особливої актуальності набуває концепція міжкультурного діалогу у сучасному літературознавстві. Дослідники розглядають сучасну світову літературу як простір взаємодії різних культурних традицій, у якому англійська та китайська літератури відіграють визначальну роль. Цей підхід дозволяє оцінити розвиток літератури не як ізольований процес, а як складову глобального культурного обміну, де перетинаються жанри, стилі та світогляди.

Зазначимо, що незважаючи на різні культурні, історичні та філософські передумови, обидві традиції розвивалися у взаємодії індивідуального творчого підґрунтя та колективної культурної спадщини. Виявлені закономірності простежуються у формуванні жанрів, структурі літературних творів, функціях художнього слова та взаємодії літератури з суспільством. Англійська традиція поступово зміщувалася у бік індивідуального авторства та психологічної реалістичності, тоді як китайська література зберігала канонічність й виховний та етичний характер. Загалом, надане зіставлення двох літератур націлене на розуміння універсальних принципів літературного розвитку, тобто загальні закономірності, що проявляються в англійській та китайській літературах (наприклад, поява жанрів, розвиток поезії чи прози, взаємодія літератури з суспільством), та потенціал міжкультурного порівняння, де виникає можливість використовувати порівняння означених літератур для розуміння того, як культура, історія та філософія впливають на їх розвиток, а також для пошуку спільних закономірностей і відмінностей.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Проведене порівняльне дослідження англійської та китайської літератур дозволяє зробити кілька висновків.

По-перше, незважаючи на суттєві відмінності у культурних, історичних і філософських передумовах, обидві традиції демонструють спільні закономірності розвитку, пов'язані з формуванням жанрів, функцій літератури та ролі художнього слова.

По-друге, виявлено, що англійська література поступово зміщувалася до індивідуального авторства та психологічної реалістичності, тоді як китайська література зберігала традиційність та зосередженість на моральності та формуванні етичних норм, що відображає специфіку цивілізаційного контексту кожної традиції.

По-третє, порівняльний аналіз засвідчує, що літератури обох культур не лише рефлексували на соціальні і культурні зміни, але й активно формували світоглядні та естетичні орієнтири своїх спільнот. Ці закономірності підкреслюють цінність міжкультурного підходу для сучасного літературознавства та дозволяють глибше розуміти універсальні принципи літературного розвитку.

Перспективи подальших досліджень включають детальніший аналіз конкретних жанрів і творів, виявлення міжкультурних запозичень і взаємодій, а також розробку методологічних підходів для інтеграції англійської та китайської літератур у глобальний літературний контекст. Такий підхід сприятиме розвитку порівняльного літературознавства та поглибленню наукового розуміння світових культурних процесів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Білецький Л. Основи української літературно-наукової критики. Київ : Либідь, 1998. 405 с.
2. Будний В., Ільницький М. Порівняльне літературознавство: Підручник. Київ: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. 430 с.
3. Гундорова Т. ПроЯвлення слова: дискурсія раннього українського модернізму. Вид. друге, перероб. та доп. Київ : Критика, 2009. 447 с.

4. Колошук Н. Порівняльне літературознавство: посібник для вищих навчальних закладів. Київ : Видавничий дім «Кондор», 2018. 424 с.
5. Kulish Yu. For the “Global 1960s” in Literature: American, French, and Ukrainian Contexts. *Kyiv-Mohyla Humanities Journal*. 2023. No. 10. Pp. 214–241.
6. Hutchinson B. *Comparative Literature: A Very Short Introduction*. Oxford : Oxford University Press, 2018. 152 p.
7. Lu Hsun. *A Brief History of Chinese Fiction*. Peking : Foreign Languages Press, 1976. 471 p.
8. Sanders A. *The Short Oxford History of English Literature*. 4th ed. Oxford : Oxford University Press, 1994. 396 p.
9. Spivak G. C., Damrosch D. *Comparative Literature/World Literature*. Penn State University Press. *Comparative Literature Studies*. 2011. Vol. 48, No. 4. Pp. 455-485.
10. Zhang Y. *A World History of Chinese Literature* London ; New York : Routledge, 2023. 422 p.

REFERENCES

1. Biletskyi, L. (1998). *Osnovy ukrains'koi literaturno-naukovoï krytyky* [Fundamentals of Ukrainian Literary and Scholarly Criticis]. Kyiv : Lybid. 405 s. [in Ukrainian].
2. Budnyi, V., Ilnytskyi, M. (2008). *Porivnial'ne literaturoznavstvo: Pidruchnyk*. [Comparative Literary Studies: Textbook]. Kyiv : Publishing House ‘Kyiv-Mohyla Academy’. 430 s. [in Ukrainian].
3. Gundorova, T. (2009). *ProYavlennia slova: dyskursiia rann'oho ukrains'koho modernizm* [The Manifestation of the Word: Discourse of Early Ukrainian Modernism]. Vyd. druhe, pererob. ta dop. Kyiv: Krytyka. 447 s. [in Ukrainian].
4. Koloshuk, N. (2018). *Porivnial'ne literaturoznavstvo: posibnyk dlia vyshchyykh navchal'nykh zakladiv* [Comparative Literary Studies: A Textbook for Higher Educational Institutions]. Kyiv : Vydavnychiy dim ‘Kondor. 424 s. [in Ukrainian].
5. Kulish, Yu. (2023). For the “Global 1960s” in Literature: American, French, and Ukrainian Contexts. *Kyiv-Mohyla Humanities Journal*. No. 10. Pp. 214–241.
6. Hutchinson, B. (2018). *Comparative Literature: A Very Short Introduction*. Oxford : Oxford University Press. 152 p.
7. Lu, Hsun. (1976). *A Brief History of Chinese Fiction*. Peking : Foreign Languages Press. 471 p.
8. Sanders, A. (2019). *The short Oxford history of English literature*. 4th ed. Oxford : Oxford University Press. 480 p.
9. Spivak, G. C., Damrosch, D. (2021). *Comparative Literature/World Literature*. Penn State University Press. *Comparative Literature Studies*. Vol. 48. No. 4. Pp. 455-485.
10. Zhang, Y. (2023). *A world history of Chinese literature*. London; New York: Routledge. 422 p.

Дата першого надходження статті до видання: 14.01.2026
 Дата прийняття статті до друку після рецензування: 06.02.2026
 Дата публікації (оприлюднення) статті: 10.04.2026